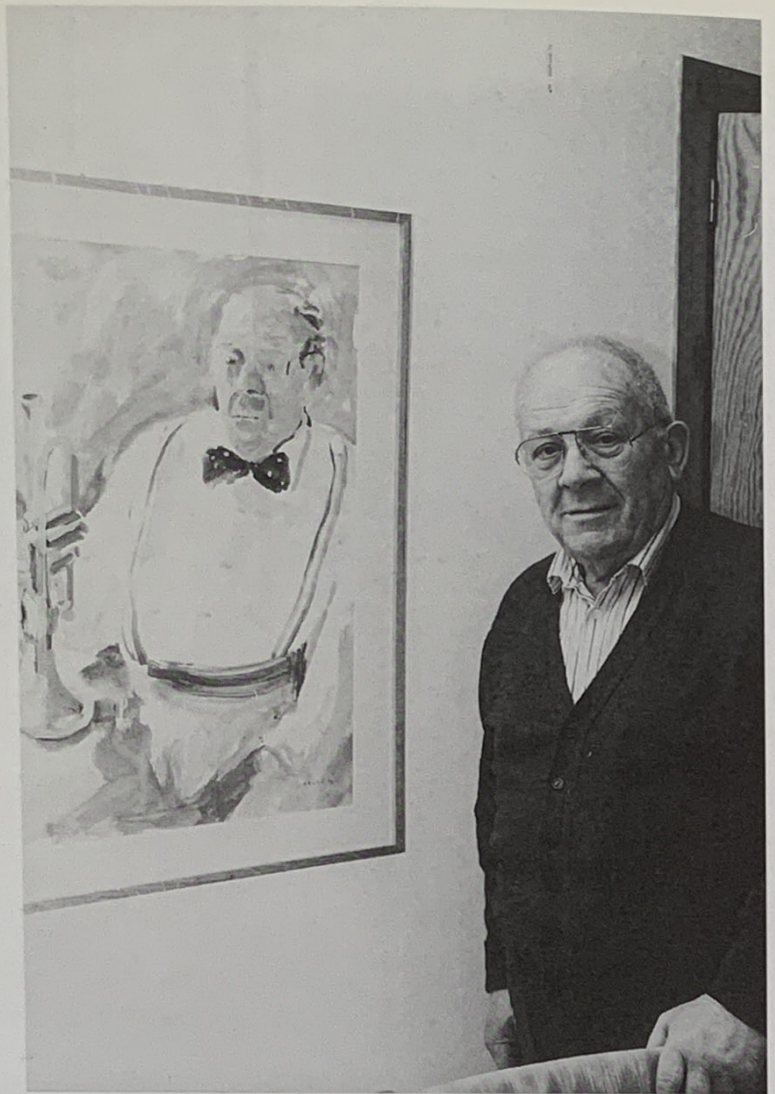

Roure amb la seva inseparable trompeta
Era l'època daurada de les orquestres de ball, i dels retratistes amb escala postissa, i dels sastres de vestits impecables. Ah, glamour...

Josep Maria Roure
Aquí tenim el nostre personatge, conegut per tothom com el 'Rosset', a la vora del retrat que li va fer el seu fill, el cotitzat pintor de la sala Parés, Jaume Roure

Josep Maria Roure

El seu pare era ros, blanc tanmateix, i el seu avi era l'inventor d'uns rampills de fusta, i per una cosa i per l'altra a ell li han quedat dos motius: 'Rosset', li diu la gent, 'Rampillaire' l'anomenen els més vells. El seu pare feia carros i ell també s'hi va posar en abandonar el seminari l'any de l'adveniment de la República, el 1.931, exactament.

Poc li va durar l'ocupació. La seva mare va vessar llàgrimes però ell –fill únic de cal Rampillaire– va decidir de marxar amb els seus setze anys cap a Madrid en busca de l'únic títol que de música s'expedia en aquell moment a l'Estat. Va estudiar trompeta, va acabar la carrera i va aprovar oposicions de músic de segona per entrar a la banda militar del cos de carabiners, amb col·legi a l'Escorial. Però ca, abans de començar a la banda va tornar de va-

cances a Solsona, i Franco ho va aprofitar per fer l'alçament militar.

Durant la guerra no va empunyar més arma que la trompeta de la banda militar de la Trenta Divisió, amb quarter a la Rambla de Barcelona. Va passar una temporada al front d'Aragó i a finals del 37 va decidir tocar el dos i va travessar tot sol la frontera amb Andorra. Duia al cap d'anar a París, i allí va anar, a casa d'uns parents, a fer un curset de música i a deixar-se temptar pels parents, que se'l volien quedar, però ca... Franco va guanyar la guerra i el jove Josep Maria Roure va tornar sis mesos després a la casa dels seus pares.

Amb 23 anys tornava a Solsona i trobava la casa familiar del carrer Castell, 7, cremada i destrossada del tot. Només quedava en peu la façana.

Durant la guerra, els republicans havien convertit la fusteria dels Roure, empegada a la casa,

Els integrants de l'orquestra Diamant Club, amb els instruments de la cobla

D'esquerra a dreta, dempeus: Joan Roure, Joan Algué, Joaquim Capdevila, Pepito Colilles, Josep Rafart, Josep Maria Pensí, i Ramon Guitart. Asseguts: Josep Maria Roure, Ernest Cardona, Josep Colilles, Ramon Camps, i Joan Solé

en el taller fusteria del Quarter general de l'Est. Roure explica que a la fusteria del seu pare es van fer els ponts amb què les tropes republicanes van travessar l'Ebre. I a la fi de la guerra, fugint, els republicans van calar foc a la fusteria, i el foc va destruir la casa que havien comprat el seu pare i el seu oncle capellà, i les flamarades van travessar el carrer de les Llises i van cremar cal Consel, i cal Moles i cal Llera i cal Cerdanet i un tros de cal Jalmar i...

Passada la guerra, els Roure van treballar per refer la casa. I el Josep Maria va voler ajudar el seu pare en la feina de carrosser i es va voler deixar temptar per l'esplèndida cuina de la seva mare, filla del Penedès, que de jove havia servit a casa de la riquíssima vídua Riu i del mateix Francesc Cambó, factòtum de la Lliga. Però, ca, feta la guerra a un bàndol perdedor, a Roure li va tocar de fer la mili a un bàndol guanyador, és a dir: el van enviar a Melilla, que hi faltava gent, i ja el teniu tres anys més empegat a una trompeta, organitzant bandes i orquestres militars fins que el van llicenciar.

Va tornar a Solsona i llavors va fer bones les intencions de les acaballes de la guerra. Va

construir carros, però, a més, va alimentar la passió per la música, perquè, de fet, ell era fill d'una família de músics, i s'havia de notar que oncles i cosins seus tocaven a l'orquestra dels Rampillaires (formalment agrupats sota el nom de Lira Solsonina), que competien amb l'orquestra dels Planetes, que era una altra agrupació netament familiar.

Josep Maria Roure va cridar el cosí del seu pare, Joan Roure i Jané, i li va dir que calia muntar una orquestra amb cara i ulls, com les que corrien pel món, i així va néixer la Diamant Club, una orquestra que des del 1.944 fins el 1.964 es va passejar per mig Catalunya amb notòria ressonància.

Amb un mínim de deu músics, la Diamant va promoure gent com Josep Rafart Baró, cantant, qui «escoltant les ràdios que reparava havia agafat la idiosincràcia de diversos idiomes que feia anar amb una naturalitat insòlita, i que era posseïdor d'un estil propi que el feia diferent de tothom»; o com Joan Algué Cardona, trompeta «que va guanyar el concurs d'orquestres de la Festa Major de Castellterçol, davant de grups com els Montgrins i amb públic com

Josep Maria Roure i la seva família van regentar durant anys un dels bars més populars: La Roureda
Dalt: Roure amb la safata, l'últim dia abans de traspasar l'establiment a Ramon Alsina. Sota: imatge del bar el dia de la inauguració. Al costat: detall de l'escultura de Sant Miquel que decora la casa on hi havia La Roureda i on actualment segueix vivint la família Roure

el president de la Diputació de Barcelona, marquès de Castellflorida», que anava dient: «no he oïdo nunca un trompeta como este chico, de dónde decís que sois?». De la Diamant també va sortir Josep Pensí Bartrina, bateria murri, «que imitava un artista de renom en aquella època i que era un autèntic comediant»; i Ramon Camps Cases, pastisser que enguany malauradament ha mort; i Ernest Cardona, 'Trinxet', «que era un gran músic, un musicàs, un saxo acurat que també tocava el violí i que, quan la Diamant es convertia en cobla, agafava la tenora». Aquests i d'altres van fer vibrar la Diamant Club. D'altres com Joan Novelles, «magnífic tapisser que va deixar bocabadat el bisbe Tarancón, per al qual va fer la tapisseria de palau. I gran músic de clarinet, el qual vam anar a buscar, perquè ens faltava un músic».

Amb el bisbe Tarancón, Josep Maria Roure hi va tenir una certa relació, perquè Roure ha estat, i és, el president de la Fundació Àngela Cugat Civit, una entitat que financia una beca perquè fills de Solsona estudiïn per a metges o

per a capellans. Àngela Cugat era una mestra soltera, filla de Tiurana, que de vella va ser cuidada per la mare de Roure. En morir, la dona va deixar el pare de Roure com a marmessor del seu testament, i llavors va néixer la fundació.

Enguany la fundació paga la beca a un noi que vol ser capellà, i que es diu Sierra, però la primera beca se li va donar al que avui dia és el doctor Cots. I la metgessa Rafart també va gaudir de la dotació de la beca, com ho va fer el mateix mossèn Mir.

De fet, Josep Maria Roure ha tocat unes quantes tecles al llarg de la seva vida. Perquè ha estat negociant i quan ja tenia els dos fills va adonar-se que la feina de construir carros anava de baixa, tant de baixa que en un any es va apagar la feina i al taller li va quedar la fusta de tres anys. Què farem, què farem, als inicis dels anys 60 Roure decideix obrir un bar amb el nom molt escaient de La Roureda. Convençut que calia un bar modern, va emprar un milió de l'època en la reforma i decoració (a

Façanes rústiques del carrer Castell, amb algun comerç que encara conserva els portals de fusta oberts contra les parets
A primer terme podeu veure la xurreria i el pub L'Aixeta

càrrec de Manel Casserras) dels baixos de la seva casa del carrer Castell, que en aquell temps ja havia estat reconstruïda. I vist amb perspectiva, Roure considera que va revolucionar el món dels bars a Solsona. Va posar radiador a cada taula, i va fer anar la calefacció amb el foc de la llar, per bé que els tècnics de la casa Roca li havien anunciat que el giny no funcionaria.

Per La Roureda van passar generacions de solsonins disposats a escalfar-se primer, a fer-la petar després, i a mostrar-se públicament, finalment. Molts també van passar-hi per menjar, simplement, les patates braves que Roure i la seva esposa van copiar d'un bar del carrer del Pecat, a Sitges, que lluía un rètol amb les paraules: «Patatas bravas para hombres, para medio hombres y para mujeres». Els Roure van limitar la gradació del romesco a un sol picant i van comprar una fregidora enorme. «Què tens un hotel?», li preguntava el manresà comerciant de patates quan s'adonava que Roure comprava mil quilos –mil– de patates cada mes. Després, La Roureda va ser llogada per Ramon Alsina i la seva esposa, i finalment, Leonor Roure, la filla de l'amo, va convertir el bar en òptica, i fins ara.

Per cert, l'òptica acostuma a oferir uns atractius aparadors en què es nota la mà d'artista del germà de la propietària i fill del senyor Rampillaire, Rosset. Que d'artista que pertanyi a la nòmina de la barcelonina sala Parés no en tenim altre, a la vila, que el Jaume Roure.

Xuxes, en diuen ara

Per altra banda, d'artistes bons, a Solsona, en tenim uns quants. I no cal pas retrocedir a aquell Francesc Ribalta, pare dels clars-i-obs-curs barrocs que per investigació del doctor Antoni Llorens sabem que va viure a la casa de cal Sant Antoni, on ara hi ha la pastisseria. Ni tan sols no ens cal retrocedir al mestre de pinzell impressionista que va ser Tomàs Boix. Es pot parlar dels que són vius: de Manel Casserras i Boix, de Ramon Vilamosa, que va arribar a provar sort pels carrers de París, de Jaume Cuadrench, i de la jove Gemma Montaner. I en aquesta hora d'incertesa llum i excessiu –i a voltes buit– acoloriment, es pot parlar també de Ramon Àngel Davins, un pintor madur que pel meu gust ho és –a la manera d'un Morandi– d'una forma contundent, essencial i precisa.

En fi, que Déu us agafi confessats si seguïu el passeig solsoní de la mà d'un nen de dos anys, perquè de segur que us farà aturar davant la xurreria on el Ramon Guitart i la seva esposa despatxen sidrals i conguitos i patates (xuxes, en diuen ara) igual com ho feien anys enrera els seus pares.

Aparadors de nous establiments han sorgit en aquest carrer Castell. Nova mena de xurreria, fins i tot, a cal Garric–Garrac. Però en el seu posat general, el carrer Castell segueix com sempre, fidel a les siluetes que els pintors i fotògrafs han retratat.